

[Parkov.]

gjorde, var jo ingenting. Nej, vi havde fra tidligere Tider hørt, at netop det, at man havde et Militærapparat, var den største Fare. Naar man havde Skibe, naar man havde Miner, naar man havde Kanoner, var det en Fare — ja, i sin Tid vilde man ogsaa sige, at det at have en Fæstning var en Fare, skønt en saadan kunde man jo ikke saadan flytte fra Sted til andet. Jeg tror dog, at man nu, hvis man virkelig vil se Forholdene, som de er, vil erkende, at det, at vi havde et Minemateriel i 1914, og det, at vi udlagde det, og det, at vi beskyttede dette Minemateriel, og det, at vi havde vor Hær paa en saadan Sikringsstyrkefod, at det dog i hvert Fald i det sydlige Naboland blev betragtet som havende nogen Værdi, saa megen Værdi, at man to Gange afholdt sig fra at gribe ind overfor os — jeg skulde dog tro; at det er Kendsgjerninger, som man ikke kan komme udenom. Allerede i Fjor ved lignende Lovforslags Behandling havde det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen og jeg en lille Meningsudveksling herom, fordi jeg hævdede, at hvis vi ikke havde kunnet lægge de Miner ud, og hvis vi ikke havde gjort det, saa havde Tyskerne ganske selvfølgelig gjort det, og Tyskerne havde foretaget Landgang til Anlæg af Batterier til Beskyttelse af Minefeltet. Og hvorledes vi saa havde staaet overfor de andre, overfor Vestmagterne, hvis noget saadant var sket; det skulde der ikke høre saa megen Fantasi, saa stor en Forestillingskreds til for at kunne danne sig et Skøn om, og hvorledes det vilde gaa i Fremtiden, hvis vi overhovedet ikke havde noget som helst Forsvar, det skulde der heller ikke høre megen Evne til at se ud i Fremtiden for at kunne indse. Selvfølgelig maatte den, der kom først, sætte sig fast og gøre sit Yderste for at bide sig saa fast, at det blev vanskeligt for en anden at jage ham ud igen. Med andre Ord: det, som vi i øvrigt sætter højt herhjemme, vor Frihed, vor Selvstændighed, vor Suverænetet, var kun Ord og ikke andet. Nej, jeg tror nok, man har indset, at det var af stor Betydning, at vi havde det Forsvar, som blev institueret i 1909, og som selvfølgelig den Gang *kun* blev institueret — med Venstres Støtte, man kan vel ogsaa sige paa Venstres Forslag —, fordi man forudsaa, hvad der vilde komme. Jeg husker endnu ganske levende, hvorledes der den Gang blev spottet, naar den højtærede Udenrigsminister sagde, at nu havde man ude omkring i Landet faaet en Forstaaelse af, hvad det betød at høre, hvad vor Udsending havde at berette om Stemningen i

de andre Lande, idet man derigennem kunde følge, hvorledes Udviklingen Tid efter anden førte hen imod denne Katastrofe, og derfor traf man de Beslutninger, som det i 1914 viste sig heldigt for Land og Folk at man havde gennemført, og som kunde byde i hvert Fald et Forsvar af en saadan Beskaffenhed, at det er blevet respekteret af de krigsførende Lande.

Det ærede Medlem var ogsaa inde paa, at en anden Udenrigspolitik i 1864 kunde have frelst Dybbøl, kunde have skaffet os en sydligere Grænse, saa vi ikke havde faaet nogen Genforening; det er altid noget let bagefter at dømme om saadant. Muligheden er der, men een Ting ved jeg, og det erkendte det ærede Medlem Hr. P. Munch, som udtaler — Sp. 2338 — den 27. November 1924, at

„Sympatien for Danmark hvilede paa det Offer, det danske Folk havde bragt i 1864, da ingen anden kom Danmark til Hjælp, og paa de Ofre, de sønderjydske Borgere havde ydet ved at deltage i Kampen.“

Her er altsaa en ganske klar Udtalelse om, at det Offer, der blev bragt, da nu en Gang Udenrigspolitikken førtes saaledes, det Offer, der blev bragt, var af den Beskaffenhed, at det var medvirkende til, at vi fik en Del af Sønderjylland tilbage igen, derfor er, som et andet Medlem af det socialdemokratiske Parti tidligere har udtalt, Dybbøl og alt, hvad der hører Dybbøl til, et Mindebo for det danske Folk, det kan ingen tage fra os.

Det ærede Medlem nævnte adskillige andre Uddrag af Historien, og selvfølgelig skal jeg ikke bestride Rigtigheden af det; det ærede Medlem har nævnt, men jeg kunde tænke mig, at man ogsaa kunde fremdrage andre af Historiens Dage end netop dem, det ærede Medlem havde fat i. Hvad mener man om 2. April 1801? Hvad mener man om 9. Maj 1864? Hvad mener man om Mysunde og Sankelmark? Jeg tror, vi har saa mange herlige gode og lyse Minder, at vi, naar vi endelig skal til at tale Historie, ikke skal glemme de gode Minder; vil vi trække de triste frem, saa lad os dog baade for Nationens og for den Fremtid, som følger efter os, ogsaa fremkalde de lyse, de gode, man kunde sige *de stolte* Minder.

Og saa med Hensyn til Stemning, ja, den kan man naturligvis i nogen Maade beherske ved et saa kraftigt og saa voldsomt Foredrag, fortræffeligt holdt, som det, det ærede Medlem holdt i Gaar, jeg havde nær sagt, det virkede næsten bedøvende paa os; det var ikke Gaskrig, det var ikke Gift, men det var alligevel turneret saadan,